

Jenny Baker: A tudatossá válástól az örökké tartó változásig

Elhangzott: A TS 145. Közgyűlésén, 2020. december 29.

Fordította: Szabó Lilla, 2021.

Már a születés utáni, korai korszakban tudatossá válik a gyermek a környezetére. 3 éves korára képes felismerni magát a tükörben és felismeri, hogy ő egy különálló egyén. A gyerekkorban és a felnőttkorba lépve is a saját magunkkal és a minket körülvevő világgal kapcsolatos tudatosságunk egyre nő. Hatalmas mennyiségű tudást halmozunk fel, különféle képességeket szerzünk és kifejlesztjük a személyiségünket ahogyan beérkezünk a felnőttkorba. Tudatossá válunk mindenre, amit az élet felajánl nekünk egy anyagiakon alapuló világban és bizonyos ember számára ez elegendő is. Azonban ez a tudatosság még nem minden és sokunknak bizony úgy tűnik, valami hiányzik. Érezzük, hogy szükségünk van az életünkben egy mélyebb értelemre. Ezért elkezdünk keresni valamit, ami túl van a tudatosságunkon, figyelmünkön, melyet szellemnek, vagy léleknek nevezünk. Ez a lelkünk melyére hatoló kutatás számos különböző formát ölthet és sok időt vesz igénybe. Legtöbbünk számára, a lélek felismerése az örök Egység részeként, fokozatosan következik be, míg másoknál spontán történik meg.

Hadd osszam meg veletek a saját történetem.

Nagyon félnék gyermek voltam. Befelé forduló, bátortalan és önbizalomhiányos. 13 éves koromban, arra vágytam, hogy olyan legyek, mint a többi lány az iskolában, társaságkedvelő, nyitott, akik látszólag mindig jól érezték magukat. Sokáig melengettem ezeket a gondolatokat, mígnem egy nap hirtelen rájöttem, hogy nem számít, hogy milyen vagyok kívülről. Mindegy, hogy befelé vagy kifelé forduló vagyok, az Énem, vagy Önmagam, mindig ugyanaz az én marad. A felismerés eme pillanatában rájöttem, hogy melyik is a valódi énem.

Képes voltam rá, hogy elválasszam a személyes Egomat a spirituális Egomtól és ezt rendkívül megnyugtatónak találtam. Eldöntöttem, hogy nem fogok izgulni azon, hogy mi *nem* lehetek, és hogy kibéküljek azzal, aki vagyok. Sajnos ennek jelentősége egészen addig nem tűnt fel nekem, amíg jóga filozófiát és teozófiát kezdtem el tanulni. Éberré válni, vagy ha úgy tetszik, tudatossá, hogy a személyiségünk, az érzékeink és az érzelmeink valójában nem mi vagyunk, az első lépés az Önvalónk felfogásában, megértésében. Ahogyan sok ösvény vezet a hegytetőre, ugyanúgy annyi különböző megközelítés létezik arra, hogy ezt a célt hogyan valósíthatjuk meg. És ugyanúgy, ahogyan a hegyi ösvényeken is számtalan veszély fenyeget, körütekintőnek kell lennünk azokkal a dolgokkal kapcsolatosan, melyek megzavarhatnak bennünket az Igazsághoz való eljutásunk küldetésében. A hegy megmászásához ugyanúgy fittságra, elszántságra és éberségre van szükség, hogy észre vegyük a különböző akadályokat, melyek az ösvényen várnak minket, ahogyan a spirituális utunkon is. Mert könnyebben lankad a figyelem és könnyebben válunk önteltté vagy talán türelmetlenné, vagy az élet élvezetei fognak megzavarni minket. Az 5 érzékünk megmondja hol vagyunk térben és időben. Az érzékeink tapasztalatokkal, képekkel és élményekkel etetik az elménket. De vajon milyen szerepet játszik az elménk a tudatosságunkban? Az elme és a tudatosság ugyanaz? Vagy másképpen: létezhet az elme tudatosság nélkül?

Nem. Nem létezhet az elme anélkül, hogy a tudatosság jelen lenne. Azonban az elme nem maga a tudatosság, mivel a tudatosság az az Én-tudat. És mi az Én-tudat? Az igaz énünk ismerete. Amikor tudatosítjuk a létezés külső síkjait, végül felismerjük: belesüllyedtünk a létezés belső síkjaiba. Ezután a tudatos létből már csak a puszta létezésbe kerülünk át, a "mindig-változóba". A mindig-változó bemutatja a Zarándok fejlődését a spirituális útján az Egység felé. Ahhoz, hogy elérjük az Egységet, mentesnek kell lennünk minden kettősségtől és keresnünk

kell a belső békénket az élet zűrzavarában. Nehéz elképzelni az életet kettősségektől mentesen, mert a kettősség mindenhol körül vesz minket és ez minden, amit valaha ismertünk. Nem lehet fény sötétség nélkül, bent kint nélkül, öröm bánat nélkül, pozitív negatív nélkül stb. Képzeljünk el egy érmét: 2 oldala van, eleje és hátulja, de van egy éle vagy karimája is. Ugyanez van egy darab papírnál is, de itt a él sokkal vékonyabb, de mégis jelen van. Tehát képzeljük el, hogy feloldjuk a 2 oldalt és csak az élet hagyjuk meg. A kettősség elveszett és csak az Egység marad. Az "Örökké-változó nem egy véges fogalom, hanem olyan, ami bemutatja a lélek folyamatos belső fejlődését.

A fejlődési folyamatot úgy tanultunk, hogy a Nagy Lehellettel kezdődött, melyet a Titkos Tanítás Isteni Leheletnek is nevez. Ebből a leheletből kő lesz, majd a kőből növény, a növényből állat és az állatból ember az emberből lélek, a lélekből pedig isten.

A Teozófia azt tanítja, hogy az életnek egy fő tulajdonsága van, mégpedig az örök szüntelen mozgás. Innen a "örökké változó" fogalmának jelentősége, mikor az Egy egyetemes életre és a saját életünkre alkalmazzák.

Ha egyszer elindulunk az önmegvalósítás ösvényén, nincs visszaút, bár vannak pillanatok, amikor tehetetlennek érezzük magunkat, kétségbeesünk vagy olyan dolgokat tapasztalunk, melyek el akarnak téríteni az útról. Az utunkon segítségként vezetőket használunk, melyek támogatnak bizonyos gyakorlatokat. Ezek lehetnek jóga vagy meditáció és szent szövegek tanulmányozása, azonban gyakran az első szükséges lépés az életmódunk megváltoztatása. Ki kell fejlesztenünk az önmagunkkal szembeni türelmet, és éntelenséget mert minél inkább hátra tudjuk hagyni az alsóbb természetünket, annál simább lesz előttünk az ösvény. A gondolataink és cselekedeteink mások javát fogják szolgálni, amint félretesszük a saját akaratainkat és vágyainkat. Nem várunk el sem elismerést, sem jutalmat azért, amit teszünk, bár a karma úgyis el fogja ezeket rendezni.

A felsőbb Énünkkel való egyesülésre való vágy megállíthatatlan. Ez része az örökre való létezés folyamatának. Minél keményebben próbálkozunk, annál jobban jutalmaznak az erőfeszítéseinket és így könnyebb számunkra az anyagi dolgok elengedése, mert tudjuk, hogy ezek nem tartósak. Csak a keresésünk állandó. Térjünk vissza a hegymászós hasonlatra. A mászó sok nehézségen túljutott, mindazonáltal rettenthetetlenül folytatja útját, mert annyira biztos abban, hogy eléri célját. Egészen addig, míg a végső akadályhoz nem ér, mely egy mély szakadék, sziklás hegyoldallal, alján pedig gyors sodrású folyóval. Csak úgy lehet áthaladni, ha hidat épít a rendelkezésére álló eszközökből. A hegymászó lát valakit a túloldalon és átdob egy kötelet, majd együtt megépítik a hidat.

Az igazság keresője is hasonló akadállyal találja magát szembe: az alsó és felsőbb Énje közti szakadékkal. Itt is ugyanúgy egy híd megépítése szükséges az Antahkarana, vagy ahogyan néhányan nevezik a Szivárvány Híd. Hogyan jutunk át a két énünk közti szakadékon? A felsőbb Énünk nem tud átjutni az alsóhoz, viszont bátorítja a zarándokot, hogy építsen hidat a 2 szétválasztott rész között. Egy mentális kötelet dobunk ki, a gondolatainkkal tudjuk csak elérni a magasabb énünket, amikor elmondjuk neki, hogy készek vagyunk átkelni, hogy hátra hagytuk a világi élet csapdáit. Így könnyítettük a terheinket, melyeket hordozunk. Mivel útközben megtanultuk különbséget tenni a véges és végtelen között. Összehangoltunk magunkat mindazzal, ami spirituális, és készek vagyunk élvezni az abszolút és teljes boldogságot.

A védikus ima gyümölcse megérett:

A valótlanból vezess a Valóba!

A sötétségből vezess a Világosságba!

A halálból vezess a Halhatatlanságba!